

den röde

ARBEIDEREN

Nr. 8

1974 2. Årg.

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund

Pris Kr. 1.50

Streikekomiteen - Herøyaarbeidernes ris bak speilet?

Tre av streikekomiteens medlemmer:
Seland - Stokket og Lier Olsen.

Hydro-arbeidernes krav tilsvarte ikke mer enn det som skulle til for å oppveie reallønssenkningen de siste åra. I Nedre Telemark, hvor Norsk Hydros største bedrift - Porsgrunn Fabrikker på Herøya - ligger plassert, har dessuten stor oljeaktivitet med usedvanlig stramt arbeidsmarked gjort betingelsene for lønnskrav spesielt gunstige. Trass i disse momenter er innfrielsen av 30 % lønnsøkning likevel nesten sensasjonell

sett i forhold til tariffoppgjøret for øvrig i år, f.eks. 6 % -økningen i den høykonjunktur-rammede jern- og metallindustrien. Det er faktisk oppsiktsvekkende at Hydro-arbeiderne har klart å forsvare reallønnsnivået - i motsetning til størstedelen av den øvrige arbeiderklassen. Hva var bakgrunnen for dette resultatet?

For det første er det mye som tyder på at Norsk Hydro ikke bare var villig

Forts. side 6

Kypros krigen imperialis- mens nyeste resultat

Middelhavsområdet har i det siste stått i brennpunktet for den imperialistiske maktkampen i verden. I løpet av noen ganske få vår- og sommermåneder er situasjonen på det som kalles NATO's sørflanke temmelig forandret i forhold til tidligere. USA's kontroll i dette området har jo som kjent vært forankret i mer eller mindre fascistpregede militærdiktaturer som Spania, Portugal, Hel-

las og Tyrkia. Med unntak av Spania, har det i samtlige av disse statene funnet sted maktskifte, dvs. at militærre-

Forts. side 2

AKP's - Steng grensene - Nasjonal Samlings - Norge for nordmenn -

Av de mange merkelige paroler som AKP m/l har lansert er vel slagordene "NORDMENN OG FREMMEDARBEIDERE - FELLES INTERESSER" og "STENG GRENSENE" kanskje de mest rabiater. AKP m/l har i sitt "tidsskrift for teori og debatt" utdypet disse slagordene nærmere. Artikkelene, som vi bringer et par faksimiler av, minner i uhyggelig grad om den ide-

ologi som lå bak Nasjonal Samlings parole: "NORGE FOR NORDMENN". Det må også konstateres at AKP's STENG GRENSENE har sammenheng med dagens nynazistiske paroler rundt om i Europa. Eksempelvis bringer vi annetsteds i avisa bilder fra de engelske nynazistenes demonstrasjon i Hyde Park i 1972.

Forts. side 10

Skånlandutvalget truer fortsatt

Skånland-utvalgets forslag om opprettelse av et såkalt statens inntektsråd er ikke lagt tilside. Forbruker- og administrasjonsminister Odd Sagør og stortingsrepresentant Gunnar Berge (å) har tvert om i sommer erklært seg som tilhengere av forslaget, og gjort det klart at det vil bli tatt opp på ny.

Det såkalte inntektsrådet - med representanter fra LO, NAF og staten - skal ut fra Skånland-utvalgets forslag som kjent bestemme lønninger og legge opp hovedlinjene for landets økonomiske politikk. Det betyr kort og godt innføring av en fascistisk statsmodell i Norge.

På grunn av den sterke motstanden i arbeiderklassen måtte Arbeiderpartiet og LO-ledelsen legge forslaget på is foran siste stortingsvalg. Nå tas det opp til fornyet drøfting. Kapitalistene får et stadig sterkere behov for en statsmodell av Skånland-utvalgets type, og vil benytte enhver anledning til å innføre den. Bare en årvåken og kampvillig arbeiderklasse kan slå dette fascistiske framstøtet tilbake.

AKP orienterer

Den røde Arbeideren har fra en leser fått oversendt en rapport fra Sandvikasmålaget i AKP ang. lagets medvirkning i 1.mai-arrangementet i Bærum.

Rapporten er politisk uinteressant, men i sin naivitet påkalte den smilet. Vi gjengir derfor bruddstykker:

Først rapportens eneste politiske innhold:

"Etter SV-møte der de vedtok å gå med Faglig Arbeiderfront, kom det på vårt initiativ i stand et møte der det foruten folk fra AKP og SV'Haslum-gruppe deltok representanter fra Rød Ungdom og SVU. Her blei det konstituert en ny 1.mai-komite med 1 SV-er (Sonja Aaserød som også "deltok" i den sentrale komiteen), 1 AKP-er og 1 RU-er. Før valget på komite blei parolegrunnlaget drøftet og alt var "fryd og gammen", dvs. vi tok ikke opp Tsjekko-parola (etter råd fra formannen og egen fraksjonering) og de deltok i kritikken av Hilde Vogt-parola, ja, vi vedtok å henstille til den sentrale komiteen om å plusse på et "også", slik at parolen kunne bli en bra sak. ("Kvinnenens frigjøring - også arbeiderbevegelsens sak").

Ellers går det fram av rapporten at SV-erne i Bærum ikke vil diskutere kom-

munepolitikk med AKP-erne, de kom ifølge rapporten med flere "utflukter":

"Våre kommunestyrerepresentanter veit mye om Bærum, men har aldri tid." "Vi har ikke tid - vi må diskutere SV" "Å diskutere kommunepolitikk nå ville være å gå inn for valgsamarbeid i 1975".

En ting ble det i hvert fall oppnådd enighet om: Avholdelse av et RØDT LOPPE-MARKED. Så småkadrene i Sandvikasmålaget - unnskyld - kadrene i Sandvikasmålaget får trøste seg med at noe kan man enes om.

Ellers går det fram av rapporten at AKP gikk til samarbeid med SV med "ei uhyre skeptisk innstilling". Men de må ha blitt behagelig overrasket for det slås fast at "SV-erne som jobber (sammen med oss) er bra SV-ere, bra SV-ere jobber".

Til slutt i rapporten foretas det en liten vurdering av SV-erne: "Om Haslum SV-gruppe kan vi si: Urutinerte, velmenende, usikre og allment vennligsinnede overfor kommunister. Sjøl han som sitter i SVU's sentralstyre svarer til den allmenne karakteristikken, han er bare enda mer usikker (overfor sentralt SV-hold) enn de andre."

Også Orientering må ha fått tilsendt AKPs smålagsrapport. I nr.29 gjengis endel av rapporten i faksimile. I motsetning til oss synes Orientering å være litt imponert av den taktikk og systematikk som ligger bak rapporten. Her har SV endel å lære - slår Orientering fast. Ellers går det fram av Orienterings kommentarer at SV er like "lure" som AKP-erne: "Det er dumt å være naiv og velmenende overfor AKP. Da ender en som redskap for AKP. Det er like dumt aldri å ha noe med dem å gjøre - de stedene de finnes. Ikke alle AKP-ere og AKP-sympatisører er upåvirkelige". Orientering slår videre fast at det er viktig å vite hva en gjør og hvorfor. "Da vil ofte samarbeid om konkrete saker og så med AKP-ere være klokt."

Etter dette foreslår vi at SV og AKP går sammen om et landsomfattende RØDT LOPPEMARKED. RØDT LOPPEMARKED kan være noe å bygge på.

Kyproskrigen...

Forts. fra side 1

gimene har måttet vike plassen for regjeringer med mer borgerlig-parlamentarisk ansikt. For Hellas' vedkommende har Kypros-krigen i tillegg resultert i at landet er trådt ut av det militære samarbeidet i NATO; en avgjørelse som igjen betyr en svekkelse av USA's stilling som hovedinteressent i denne alliansen. De omtalte nye regjeringer (ofte kalt samlingsregjeringer), rommer riktignok de fleste farger i det politiske spekteret, men hovedtendensen synes å være klar: Det mer tradisjonelle sosialdemokratiske mønster etter øvrig vesteuropeisk og EEC-modell synes for øyeblikket å være den gangbare mynt for borgerskapet i disse land. De tidligere USA-støttede diktaturene har ikke sjelden forårsaket såkalte "diplomatiske friksjoner" av forskjellig slag innenfor Europas NATO-medlemmer. Øvrige europeiske NATO-partnere har innimellom betraktet Portugal, Hellas og Tyrkia som forsvarsalliansens tre problembaser. Nå brenner selvfølgelig ikke f.eks. EEC's støtte til liberaliseringskreftene rundt Middelhavet på ingen måte i en edel og ren demokratisk ånd. Den må tvertimot sees i lys av at vest-europeiske økonomiske interesser i området ganske enkelt har opphørt å være forenlige med USA's. Nye imperialister vil overta. Hovedtendensen synes nå spesielt på bakgrunn av Kypros-krigen å være klar: Den politiske utviklingen i området har gått i favør av EEC-imperialistene og tilsvarende gjort USA tendensielt sett ferdig som dominerende imperialist i disse Middelhavslandene. Det europeiske borgerskap snakker for tiden riktig så vakkert om grunnlaget for en stabil og demokratisk utvikling, underforstått i EEC-retning, som nå er lagt i området her.

USA's sterkt svekkede stilling er blitt klart demonstrert ved Kyproshendingene og maktskiftet i Hellas. Athen-juntaen hadde alltid USA som sin trofas-

te allierte. Amerikanske militærimperialister regnet med sikker gevinst når de pumpet inn våpenutstyr og økonomisk støtte til oberstene og generalene. Det er f.eks. helt tydelig at USA har hatt en langt sikrere hånd om Hellas enn Tyrkia i den siste tida. Sistnevnte har allerede beveget seg klart i EEC-retning og til og med tumlet med planer om å nedtrappe sine NATO-baser. Men USA's politikk overfor de greske våpenbrødre var særdeles kortsynt og skulle lage ris til dets egen bak. Juntaens håpløst isolerte stilling i Hellas ble mer og mer klar, dens totale mangel på selv anstendelig borgerlig behandling av landets økonomiske problemer ble etterhvert for mye selv for Hellas' egne kapitalister. Situasjonen begynte å bli kritisk, diktator Ioannidis og hans CIA-rådgivere måtte sette i scene et politisk skuespill tilstrekkelig dramatisk til på nytt å kunne "samle nasjonen" bak undertrykkernes faner. Gode råd var dyre og den beste hest de fant å kunne spille på var lavmåleren Nicos Sampson som leder av et statskupp på Kypros. Prosjektet var selvfølgelig et håpløst påfunn og allerede fra starten av dømt til å mislykkes. Kissinger og Co. gikk til å begynne med meget stille i dørene overfor juntaen og støttet forsiktig opp om Sampson-banden. Først når faren for absolutt diplomatisk isolasjon, samtidig med at avdelinger innen den greske hær gjorde klart til åpent opprør mot generalene, slo USA retrett. En ny "kapteinbevegelse" a la Portugal måtte unngås. Når så selv USA var tvunget til (sikkert meget mot sin vilje) å sette juntaen kniven for strupen, var selvfølgelig dens dager talte. For US.-imperialismen gjaldt det å redde stumpene. Da det endelig gikk opp for Kissinger at Sampson var et for uvanlig kort å satse på, var selvfølgelig tyrkernes invasjon et faktum. Dette samtidig med at offiseropposisjonen tvang Ioannidis til å gå av for å bli er-

stattet med høyre-politikeren Karamanlis og hans "nasjonale samlingsregjering". Det videre diplomatiske spill fra konspiratoren Kissinger later til å røpe at USA nå satser temmelig desperat prinsipp-løst på den til enhver tid sterkeste part i striden. Dette for å berge fnugget av sine interesser i området. Klossetheten dette blir gjort på røper bare så altfor tydelig den baksmell hele dette intrigespillet har tilført USA.

Vi har tidligere i artikkelen lagt vekt på å se Kypros-konflikten i lys av den mer omfattende motsetning som er oppstått mellom blokken av imperialistiske land i EEC og den etterhvert nederlagsrammede USA-imperialismen. Når så atpåt Sovjet har sterke interesser i området og prøver å utnytte situasjonen til sin fordel, er det selvfølgelig ikke annet enn man må vente. USA's tradisjonelle motiv for å beholde store styrker i det indre Middelhav har jo vært å hindre sosialimperialismens ekspansjon i et område som ligger laglig geografisk til for å kontrollere råvaren olje som i dag er så viktig for alle imperialister. Militærstyrkene kunne holde så nær kontakt med urosentret Midt-Østen som mulig og virke avskrekkende mot enhver trusel mot USA's brohode der, Israel. At Kypros-krigen i et slikt perspektiv er et uttrykk for økende motsetninger og kamp mellom imperialistene, synes å være klart. Bare imperialismens avskaffelse kan i framtiden hindre kriger, dette enten imperialisten heter USA, Sovjet eller EEC. Det er det moderne industriproletariatets oppgave å besørge denne avskaffelsen. En riktig analyse av Kypros-krigen kan være et teoretisk skritt i retning av det.

E.A.

den røde ARBEIDEREN

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund
Postboks 2863-Kampen, Oslo 5
Postgiro: 206842

Trykk: Eget Kantor-offset.

Redaksjon:

Einar Berg
Esther Bergerud
Line Dedichen
Egil Engeland
Kjell Hovden
Eyvind Viken

Ansvarlig: Eyvind Viken.

ABONNEMENTSPRIS:

den røde Arbeideren pr. år - kr. 15.-
Røde Fane pr. år - kr. 15.-
Pengene kan betales på postgiro 20 68 42
Merk talongen -A- for avisen og -RF- for
Røde Fane

STØTTEABONNEMENT:

den røde Arbeideren - kr. 30.- pr. år
Røde Fane kr. 30.- pr. år

Enhet på klasse- kampens grunn

Splittelsen i arbeiderbevegelsen bekymrer mange ærlige arbeidere, og mange spør: Hvorfor kan vi ikke bli enige, vi vil det samme, men kjemper hver for oss.

For å kunne bekjempe splittelse så må en først finne dens årsaker og årsaker er borgerlig og småborgerlig tenkning i arbeiderklassen. Gjennom sine agenter sprer borgerskapet slike teorier som samarbeid mellom klassene, at sosialismen kan gjennomføres ved parlamentarismen osv. Så lenge borgerskapet og dets ideologi består - så lenge vil det også stadig vekk oppstå retninger som har sitt grunnlag i denne ideologi, også under sosialismen.

En uavlatelig kamp mot borgerlig og småborgerlig tenkning er derfor en betingelse for enhet i arbeiderklassen. Enhet i arbeiderklassen kan bare oppnås ved å erkjenne klassenes rolle i samfunnet, skaffe seg kunnskap om deres økonomiske basis dvs. hvilke økonomiske interesser de foretrer, og hvilket forhold de står i til produksjonsmidlene. Det er utviklingen av produksjonsmidlene og hvem som eier disse som bestemmer klassene og deres rolle. De som eier produksjonsmidlene har makten og utbytter dem som ikke eier produksjonsmidler. De som utbytter er interessert i å bevare status quo, de som blir utbyttet vil forandre. Disse motsatte interesser kommer til uttrykk i klassekampen og disse interesser kan ikke forenes, den ene må nedkjempes av den andre. Teorien om samarbeid mellom klassene er derfor i virkeligheten borgerskapets teori og som har til hensikt å tilsløre det virkelige forhold.

Det har ikke alltid vært klasser. Klassene oppsto med privateiendommen og de vil forsvinne når privateiendommen oppheves under kommunismen. Med privateiendommen menes i denne betydning privat eie av produksjonsmidlene.

De første samfunn vi kjenner til er klan eller stammesamfunnene, også kalt urkommunismen. Menneskenes redskaper var høyst primitive og jakten måtte dri-

ves i fellesskap, dermed ble utbyttet også felles, og redskapene ble eid i fellesskap. Da menneskene lærte å dyrke jorden ble dette forandret. Før, når stammene lå i krig med hverandre, ble fangene enten drept eller tatt opp i stammen på like vilkår. Nå ble dette forandret. Krigsfangene ble satt til å dyrke jorden, de var de første slaver. Privateiendommen oppsto og det første utbytter- eller klassesamfunnet så dagens lys - slavesamfunnet. For første gang i menneskenes historie var to klasser oppstått, slaveeierne som hersket over produktivkreftene, dvs. jorden og de enkle redskaper, og arbeidskraften - slave. Men utviklingen av produktivkreftene (som er redskap + råstoff + arbeidskraft) betinger en forandring, og et nytt klassesamfunn oppsto.

Slaveeierne og slaveene ble avløst av feudalherrene og de livegne. Dette samfunn ble igjen avløst av kapitalismen og proletariatet, som oppsto ved den industrielle revolusjon som betød en ny og veldig utvikling av produksjonsmidlene. Det samfunn som vil avløse kapitalismen er sosialismen. Noen av forutsetningene for det er en ny veldig utvikling av produksjonsmidlene og som gjør kapitalismen ubrukbar som system, den er for gammeldags. Vi kan allerede nå se dette. Utviklingen av monopolene, utviklingen av kapitalistisk stordrift skjerper utbyttingen og frambringer arbeidsløshet. Jakten på råstoffer og imperialismens forsøk på å nyoppdele verden skaper undertrykkelse og kriger. Motsetningene øker og folk reiser seg til kamp. Det er bare et tidsspørsmål når kapitalismen blir nedkjempet. I kjølvannet på den døende kapitalismen følger dens forråtnelsesprosess, økende kriminalitet, narkotika, alkoholisme og forakt for menneskeliv.

En av de viktigste forutsetninger for å nedkjempes kapitalismen er arbeiderklassens bevissthet om sin egen rol-

le som kapitalismens banemann. Arbeiderklassen må være seg bevisst sin ledende rolle i klassekampen og den bevisste arbeider må organisere sin politiske ledelse - det kommunistiske parti. Dvs. et parti som avviser klasse-samarbeidet - et parti som avviser parlamentarismen som mulighet for å styrte kapitalismen, et parti som konsekvent går inn for arbeiderklassens maktovertakelse og opprettelse av arbeiderklassens statsmakt - proletariatets diktatur.

LES OGSÅ

PROLETAREN I ALLE LAND FOREN DERE

GNISTEN

Organ for Kommunistisk Universitetslag

Fås ved henvendelse til:

Kommunistisk Universitetslag,
Filosofisk Institutt
Blindern
Oslo 3

Ta kontakt med Kommunistisk Arbeiderforbund

Oslo: Egil Engeland, Malmøyvn.28, Bekkelaget, Oslo 1.

Bærum: MLU/Bærum, Postboks 41, 1345 Østerås.

Lillestrøm og omegn: Marie Nordby, Bekkevn.4,

2006 Løvenstad.

MLU/Lillestrøm: Stein Hoftvedt, Storgt.3, B,

2000 Lillestrøm.

Drammen: Peter O. Pedersen, Solberggt.10, B, 3000 Drammen.

MLU/Tønsberg: Tor Larsen, Dronning Asas vei 4, B,

3100 Tønsberg.

Kristiansand: Ingeleiv Henden, Skutevn.6, E,

4620 Vågsbygd.

Vennesla: Ole Langeland, 4652 Øvrebo.

Trøndelag: Thor Ragnar Dybwad, Boks 86, 7501 Stjørdal.

Tromsø: Tore Birkeland, Malmvn. 214, 9020 Tromsdalen.

Da Herøyaarbeiderne tapte:

STORSTREIKEN I 1948

Herøya-arbeiderne har i sin lange klassekamptradisjon ikke bare seire å se tilbake på. Under den 6 ukers ulovlige streiken på Herøya høsten 1948 sto det mer på spill enn vanlig i arbeidskamper, men spillet endte med nederlag.

Grunnlaget for streiken var Herøya Arbeiderforenings krav om reduksjon av arbeidstida for helkontinuerlige skiftarbeidere fra 48 til 42 timers uke. Da kravet ikke vant gjennom, iverksatte HAF den skiftplanen den selv hadde utarbeidet, noe som førte til at Norsk Hydro sa opp skiftarbeiderne dagen etter. Deretter møtte foreningen lock-out'en med streik for dagarbeiderne.

Streiken i 1948 var ikke bare en økonomisk konfrontasjon mellom arbeid og kapital. Norsk Hydro og Norsk Arbeidsgiverforening holdt seg faktisk i bakgrunnen. De sto i stedet avventende som vitner til en streik som først og fremst ble til et viktig oppgjør mellom DNA og NKP, og til en forutgripelse av den åpne motsetningen som seinere kom til å vise seg under de ulovlige streikene i 1970 mellom arbeiderklassen og LO-apparatet.

Trass i Norsk Kjemisk Industriarbeiderforbunds og LO-representantskapets vedtak om eksklusjon og tap av alle opparbeidede rettigheter satte HAF igang sin aksjon. Aksjonen ble fortsatt også på tvers av Arbeidsrettens kjennelse av streiken som tariffstridig og ulovlig. På denne måten utviklet streiken seg til et avgjørende oppgjør om den stabiliseringspolitikk som ble ført av Gerhardssens regjering, og som skulle sikres gjennom LO-apparatets kontroll med arbeiderklassen.

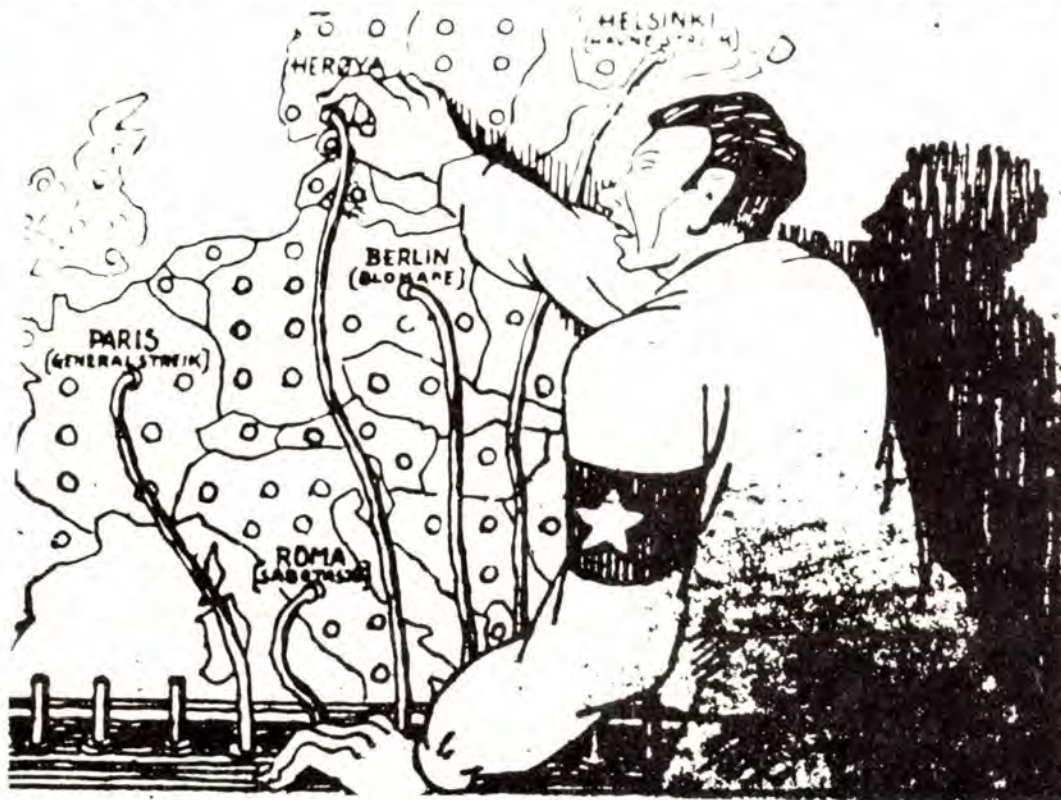
Stabiliseringspolitikken gikk i korthet ut på at først skulle det skje en produksjonsøkning, med bibehold av den kapitalistiske økonomi, og at det først deretter kunne bli tale om en omfordeling av inntektene (noe som ble identifisert med sosialisme!). En grunnleggende forutsetning for dette var å bevare arbeidsfreden. Den skulle sikres gjennom LO-apparatets kontroll med arbeiderne og bl.a. loven om lønnsnemnd. Denne klassesamarbeidspolitikken var DNA og NKP under Peder Furubotns ledelse grunnleggende enige om. Furubotn uttalte bl.a. at NKP skulle bli "bæreren av nyreisningen, av arbeidsgleden".

I 1947 utviklet det seg likevel en motsetning mellom DNA og NKP hva angikk dette. Ikke i forberedelse med den grunnleggende stabiliseringslinja, dvs. med prioriteringen av produksjonsøkningen og av gjenreisningen av det kapitalistiske produksjonsutstyret. Men NKP syntes nå at DNA gikk for langt, ved at arbeiderne ikke fikk "sin" andel av den økende kaka. Disse motsetningene kom til uttrykk i spørsmålet om LOs holdning til DNAs forslag om lønnsstopplov i 1947, og de fortsatte med NKPs motstand mot forlengelse av lønnsnemndloven og forslag om å si opp tariffene i 1948. DNAs folk i LO vant kampen - til overmål fikk de gjennom at LOs sekretariat måtte godkjenne en tariffoppsigelse for at den skulle kunne anses som gyldig. DNA-regjeringen skaffet seg

altså direkte kontroll med hele arbeiderklassen gjennom LOs sekretariat!

Dette var den allmenn-politiske bakgrunnen for Herøya-streiken i 1948. Under kampen mellom NKP og DNA i LO hadde avstemningene i HAF hele tida gått i favør av NKPs politikk. HAF gjorde det i vedtaks form klart at LO holdt på å utvikle seg til et "byråkratisk funksjonærapparat", og ikke lenger blir en "kamporganisasjon mot kapitalistklassens overgrep". Samtidig var Furubotn-

folkene dominerende i HAF, noe som blant annet kom til uttrykk i vedtak om at produksjonsøkningen i for høy grad ensidig beriket kapitalistene. Også HAF sto grunnleggende fast på stabiliseringslinjen. Furubotn-innstillingen avslørte seg bl.a. ved at formannen i HAF, Edvard Støland, før aksjonen var skeptisk til aksjonslinja i skiftspørsmålet ut fra de behov som gjenreisningen representerte. Da aksjonen likevel ble iverksatt, var det ikke på et revolusjonært klasse-

(Sentralbord med direkte linjer) Arbeiderbladets kommentar til Herøya-konflikten i 1948.

Herøya etter krigen: Skjerpet

Streiken ved Hydro på Herøya i år kommer som en kulminasjon på en langvarig periode med skjerpet utbytting av arbeiderne og klasseforræderi fra de faglige tillitsmennenes side. Mange av de samme Furubotn-"kommunistene" som hadde ledet den ulovlige streik i 1948, gikk i 50- og 60-åra i spissen for klassesamarbeid, arbeiderfiendtlig rasjonalisering og økt utbytting. I begynnelsen av 60-åra ble det såkalte samarbeidsprosjektet LO-NAF satt i gang på Herøya. Virkningene av dette prosjektet, som skulle innebære "demokrati" og "trivsel", begynte for alvor å vise seg i 1966-67. Da gikk rasjonaliseringa nærmest på livet løs. På to år sank arbeidsstokken i Norsk Hydro fra 9700 til 8300 mann, altså ble det rasjonalisert bort 1400 mann. Rasjonaliseringen foregikk ved bruk av bl.a. tidsstudier, jobbrotasjon og bonussystemer, og ble ledet av konsulentfirmaet Habberstad og folk fra klassesamarbeidsorganet Arbeidspsykologisk Institutt.

På dette tidspunktet hadde Hydro-arbeiderne enda ikke fått summet og sam-

let seg til motstand mot de nye og mer raffinerte utbyttingssystemene, og Arbeiderbladet kunne skrive om at "trivsel og effektivitet går hånd i hånd i Hydro", mens Morgenbladet med tilfredshet slo fast "avanserte produktivitetstiltak, sunn personalpolitikk, realistisk PR-filosofi og moderne organisasjonsteori ... fullt ut ledet og drevet som et privat konsern etter strengt forretningsmessige prinsipper". Drivkraften i klassesamarbeidet den gangen var formannen i Herøya Arbeiderforening, nå miljøvernminister Tor Halvorsen. Han var blitt akseptert av "kommunistene" som en "progressiv" DNA-mann. Det Tor Halvorsen forsto og fremst bør takke skjebnen for, var at han så hurtig ble oppdaget som en mann som var moden for større oppgaver og ble belønnet med først en byråkratjobb i LO, nå ministerstillingen - før den voksende misnøyen hadde fått tid til å vende seg mot ham. Nå er den samme Halvorsen allerede på tale som LO-formann etter Aspengren.

Halvorsens etterfølger, Arne Johnny Hansen, var mindre heldig. Det viste

kampgrunnlag, men mer og mer tydelig på et legalistisk og reformistisk grunnlag. Etter at dommen i Arbeidsretten var falt, vurderte ikke Furubotn-ledelsen i HAF den som den naturlige klassesdom den var, men som uttrykk for "en reaksjonær forakt for demokratiets sanne grunnidé". Begrunnelsen for streiken ble etter hvert nesten utelukkende at den nye skiftplanen ville gi bedre arbeidsinnsats og produksjonsøkning. Nestformannen i HAF, Einar M. Johansen, uttalte: "Det har vi gjort for å hindre masseflukt og sikre produksjonen i en av landets mest valutaskapende bedrifter." Formannen, Støland, uttalte: "Vi er kommet hit for å manifestere vår vilje til å skape orden i produksjonen..."

Dette var Furubotn-"kommunistene"s svar på DNAs og LO-ledelsens agitasjon om at streiken ikke tok sikte på å bedre arbeidernes stilling, men på å fremme NKPs "revolusjonære" politikk. Så langt gikk Gerhardsen - i Ris (!) Gymnasamfunn i Oslo: "I den forbindelse skal vi huske på at vi ikke kan legge vanlig målestokk på kommunistene når det gjelder menneskelig hederlighet." LO oppfordret til streikebryteri: "Om et flertall i en fagforening eller på en arbeidsplass skulle vedta sympatistreik eller andre tiltak for å støtte den aksjon som er i gang på Herøya, medfører det ingen forpliktelser for de som er uenig i det, til å delta i aksjonen."

Denne klasseforræderiske og reaksjonære hetsen ble ikke møtt med åpen klassekamp fra NKPs side, men med en stakkarslig bedyring av at streiken bare tok sikte på å øke produksjonen. Dermed hadde DNA og LO Herøya-arbeiderne i skruestikka. En streiker ikke ulovlig over lengre tid bare for å øke utbyttingen!

Utgangen på streiken ble derfor at HAF måtte gå tilbake på kravet om garanti for innfrielse av kravet om 42 timers uke, og at foreningen måtte godta suspensjon av tillitsmennene fra tillitsverv i tre år framover. Riktig nok ble det - muligens påskyndet av streiken - vedtatt lov om 45 1/4 timers uke fra 1950, men dette oppveier ikke på no-

en måte nederlagssiden, som kom til å spille en passiviserende rolle for Herøya-arbeiderne i mange år framover.

Både i Porsgrunn Dagblad og i "Klassekampen" har streikelederen fra 1948, Edvard Støland, nylig i intervjuer framstilt streikeresultatet som en seier - uimotsagt. Dette er objektivt et forsøk på å tilsløre fallitten for Furubotn-politikken, og på å hindre arbeiderklassen i å trekke de nødvendige lærdommer av de dårlige erfaringene. Det er for såvidt typisk at det småborgerlige "Klassekampen" lar Støland ukorrigert gjøre dette.

Nederlaget i 1948 var ikke primært

Fagforeningsveteranen Edv. Støland forskønner historien om den forrige storstreiken ved Norsk Hydros anlegg på Herøya.

resultat av visse ledes ondskap, men av deres feilaktige politikk. Produksjonsøkningens begrunnelsen ble kjørt fram på et ganske bestemt politisk grunnlag: ut fra Furubotns teori om at hovedmotsigelsen gikk mellom monopolkapitalen og "folket" (ikke arbeiderklassen og bor-

gerskapet), og dermed om muligheten av en fredelig overgang fra kapitalisme til sosialisme og om en "demokratisk folkestat" i stedet for proletariatets diktatur under sosialismen. Produksjonsøkningens begrunnelsen fulgte bare som en logisk konsekvens av denne revisjonistiske teorien.

AKP og "Klassekampen" står imidlertid på nøyaktig samme teori, og det er derfor ikke det minste underlig at de lar Furubotn-mannen Edvard Støland framstille historien om Herøya-streiken for sine lesere. Arbeiderklassen har derimot ingen interesse av denslags forskjønnende historieskrivning!

HB

Endel av opplysningene til ovenstående artikkel er hentet fra Paul Knutsens hovedoppgave i historie om Herøya-streiken i 1948, "Stabilisering og kamp". Paul Knutsens arbeid er en avslørende og lærerik dokumentasjon av NKPs reformistiske klasse-samarbeidspolitik i de første åra etter krigen.

utbytting og klasseforræderi

Tidligere HAF-formann Arne Johnny Hansen - nå på bedriftslegens kontor.

seg etter hvert at forholdene på Herøya ikke var så harmoniske og idylliske som massemedia ville ha det til, og at arbeiderne likevel ikke så lett lot seg kontrollere av sine egne tillitsmenn. Tvert om ble det avslørt et stadig økende tillits- og kontaktgap mellom fagforeningsledelsen og arbeiderne. Dette kom bl.a. til uttrykk da VG i 1970 produserte en regelrett løgnhistorie om marxist-leninistisk "undergravning" på Herøya, og bedrifts- og fagforeningsledelsen i flere uker etterpå drev en febrilsk kartleggingsaktivitet av alle bedriftens avdelinger. Enda tydeligere ble dette forholdet ved tariffoppgjøret samme år, da det anbefalte forslaget ble stemt ned med stort flertall. Etter oppgjøret aksjonerte vedlikeholdsarbeiderne mot tidsstudier ved å nekte å stemple, og tvang bort denne arbeiderfiendtlige utsvettingen. Samtidig ble forslaget til ny produktivitetsavtale stemt ned. I et av de nedstemte forslagene het det: "Partene er enige om at denne utvikling må møtes med rasjonalisering og kostnadsbevissthet. Dette er i tråd

med forutsetningene i Hovedavtalen mellom LO og NAF, hvor det heter at de ansatte gjennom samarbeid, ved sin erfaring og innsikt skal være med på å øke effektiviteten, nedsette produksjonskostningene, bedre bedriftens konkurransevne, og derved skape de økonomiske forutsetninger for trygge og gode arbeidsforhold til beste for såvel bedriften som de ansatte."

Men dette var altså "partene" ikke lenger enige om. Fagforeningsledelsen ble mer og mer lammet i sin lakeivirkosomhet for bedriftsledelsen, og fungerte ikke lenger slik den skulle. Dens representant på fagkongressen under EEC-kampen våget likevel - stikk i strid med medlemsmøtevedtak - å stemme for norsk EEC-tilslutning. Men da omtrent halvparten av bedriftens avdelinger deltok i den mest avanserte aksjonen som fant sted i Norge under hele EEC-kampen, nemlig industriarbeidernes streik mot LO-ledelsens politikk i Nedre Telemark i 1972, våget den ikke å foreta seg noe. Derimot forsøkte den forgjeves å hindre

Forts. side 12 **5**

Streikekomiteen -

Forts. fra side 1

til å gå med på 30% lønnsøkning, men til og med straks innfri arbeidernes opprinnelige krav. Den voldsomme høykonjunkturen med økende avsetning og en gigantisk ekspansjon med oppkjøp og nyetableringer ga bedriften mer enn råd til å øke lønningene med 40 %. Dessuten hadde Hydro-kapitalen et sterkt behov for å forsøke å hindre flukt av arbeidskraft til sitt eget Rafnes-prosjekt rett over Frierfjorden og til den ekspanderende jern- og met-industrien i Nedre Telemark. Norsk Arbeidsgiverforening var derimot langt fra interessert i å tillate en så kraftig lønnsøkning. En slik økning kunne velte hele den til da vellykkede gjennomføringen av tariffoppgjøret, og sette i gang et skred av nye streiker. NAF satte seg derfor anstendig på bakbeina overfor sin ene medlemsbedrift, Norsk Hydro, og utløste streiken. Mye taler for at det var denne motsetningen mellom NAF og Hydro som skapte en så uklar situasjon ved streikens begynnelse.

Det bemerkelsesverdige ved streiken ut over resultatet, var imidlertid også både den borgerlige pressens, regjeringens og LO-apparatets holdning. Lokalpressen inntok en gjennomgående positiv holdning til de streikende. LO-apparatet stilte seg - stikk i strid med vanlig praksis - bak de streikende. Regjeringen grep ikke inn med tvungen lønnsnemnd. Kort sagt. Den samlede klassefienden gikk bemerkelsesverdig på gummisåler.

Bakgrunnen for dette har flere sider enn det forhold at et stramt arbeidsmarked gjorde Hydro-arbeidernes forhandlingssituasjon gunstig, at de er blitt hengende etter i lønnsutviklingen de siste åra, og at en streik hadde betydning langt ut over landets grenser. Den avgjørende grunnen var arbeidernes utvetydige kampvilje, samt det politiske perspektiv som en langvarig, eventuelt ulovlig streik ville reise. Ingen kunne være i tvil om at Hydro-arbeiderne nå var fast bestemt på å stå fast inntil et godt resultat var oppnådd. I dette tilfelle ville en fiendtlig holdning fra den borgerlige pressen, iberegnet DNA-avisene, bare bidra til å avsløre den selv. En avvikende holdning fra LO-apparatets side, ville ha knust den siste rest av illusjoner om dets karakter hos Hydro-arbeiderne - om de nå i det hele tatt fins lenger. Og til slutt: En tvungen lønnsnemnd ville sannsynligvis blitt avvist av en kampvillig arbeiderklasse. Ikke noe av dette var verken Norsk Hydro eller klassefienden for øvrig interessert i, så mye mer som den økonomiske evnen til å innfri kravene var mer enn god nok. En utvikling av en langvarig og ulovlig streik ville ikke bare kunne føre til en temmelig urolig avslutning på tariffoppgjøret også for andre grupper, men utløse en allmenn sympati - og solidaritetsbølge og utvikle seg til en konfrontasjon ikke bare mellom arbeiderklassen og borgerskapet, men også mellom arbeiderklassen og borgerskapets stat, LO-apparatet iberegnet. I den fasen vi nå er inne i - med oljekonjunktur og stramt arbeidsmarked - kan ikke borgerskapet bruke alle de midler det fortsatt har til rådighet, til å stanse kampvillige arbeideres økonomiske kamp og dermed risikere en allmenn oppblussing av klassekampen som ikke bare sikter mot lønnsøkning, men også arbeiderklassens maktovertakelse gjennom en sosialistisk revolusjon. Det må

i stedet - særlig ved hjelp av sine leaker i arbeiderbevegelsen - så langt det er mulig jatte med arbeiderne i deres økonomiske krav, og samtidig blant annet nettopp dermed hindre at den økonomiske kampen får et revolusjonært-politisk perspektiv. Arbeidsretten kan idømme lok-førerene erstatning, og tvungen lønnsnemnd kan pålegges elektrikerne. Men dette var ikke noe borgerskapet våget overfor Hydro-arbeiderne, som denne gangen helt klart var innstilt på å sette hardt mot hardt.

Det har ikke lyktes "den røde Arbeideren" å bringe det følgende helt på det rene, men mye tyder på at de streikende Hydro-arbeiderne hadde gjort de nødvendige forberedelser på å føre streiken videre på ulovlig grunnlag i tilfelle av inngrep fra regjeringsmakten, og at dette også var tydelig for klassefienden. Selv om streiken ble gjennomført lovlig og i fagforeningens regi, hadde Herøya Arbeiderforening nem-

lig valgt en separat streikekomite, hvor det ikke satt en eneste mann fra arbeiderforeningens styre. Denne streikekomiteen var allerede under den lovlige streiken i funksjon i forbindelse med spørsmål som beveget seg på kanten av legaliteten. Den avgjorde blant annet spørsmålet om å nekte lossing på dypvannskaia i Porsgrunn, et spørsmål som kunne føre til erstatningssak, og som det dermed var viktig å holde unna fagforeningen. Denne streikekomiteen måtte - uansett om våre gjetninger om NAFs intensjoner med den er riktig - oppfattes av klassefienden som et instrument som sto klar til å overta kampeledelsen i tilfelle dette skulle bli nødvendig. Den framtrådte dermed som Herøya-arbeidernes ris bak speilet - et ris som borgerskapet fikk smake særlig godt under oppsvinget av de ulovlige streikene i 1970.

Skremt av Hydro-arbeidernes samlede og resolute kampvilje innfridde altså Norsk Hydro gjennomsnittlig 30% lønnsøk-

HAF-formann Petter Gundersen: Ikke en mann fra foreningsstyret i streikekomiteen

Like etter at styret i Herøya Arbeiderforening hadde anbefalt det forslag som framkom under de gjenopptatte forhandlingene, fikk "den røde Arbeideren" dette intervjuet med formannen i HAF, Petter Gundersen:

- Partene sto opprinnelig langt fra hverandre. Hvordan kunne en så raskt komme fram til en løsning da meklingen ble gjenopptatt?

- Det var motparten som hadde kommet til fornuft.

- Det var opprinnelig tale om at

streiken ville komme til å vare i minst 4 uker?

- Det hadde avisene funnet på. Vi visste ikke noe om det. Vi visste ikke om den kanskje kunne vare i for eks. 8 uker.

- Forhandlingsdelegasjonen har anbefalt forslaget og avblåst streiken. Sekretær Steinbru i Norsk Kjemisk uttalte derimot til NTB ved streikens begynnelse at i og med at det ikke dreide seg om noen vanlig timelønnsavtale, var det usannsynlig at noe forslag kunne godtas over bordet. Det måtte trykkes, spres

ning etter 14 dagers streik. Kommunalminister Aune grep inn med sitt initiativ til gjenopptatt mekling på akkurat det nødvendige tidspunkt - hadde streiken vart 8-10 dager til, ville virkningene for Hydros kunder virkelig begynt å bli merkbare. Et punkt i avtalen som Norsk Hydro nok var fornøyd med, var den relativt sterke lønnsstigningen i takt med ansienniteten. Dette er et godt middel til å holde på arbeidskraften i disse olje-tider. For øvrig er det tydeligvis tilfredshet blant Hydro-arbeiderne med resultatet, som med helt overveiende sannsynlighet vil bli godtatt under avstemningen i disse dager. Bare det forhold at fagforeningsrepresentantene i forhandlingsdelegasjonen tok sjansen på å anbefale forslaget og avblåse streiken før medlemmene fikk kjennskap til og hadde tatt stilling til det, tilsier dette. Da resultatet ble lagt fram, ble styret i HAF møtt med sterk og enstemmig applaus fra et fullsatt fagforeningsmøte.

Hydro-streiken viser at arbeiderklassen kan forsvare seg mot kapitalens skjerpede utbytting om den bare opptrer samlet og resolutt. Men den viser også at for å vinne fram, må arbeiderne forberede seg på alle eventualiteter, også ulovlig streik på tvers av hele det borgerlige statsapparatet, iberegnet LO-apparatet. Sist, men ikke minst, viser den at dagens kapitalisme er en krutt-tønne som borgerskapet med alle midler som i den enkelte situasjon er hensiktsmessig forsøker å holde fra å eksplodere, og at arbeiderklassen besitter hele den kampkraft og alle de evner som skal til for å feie det kapitalistiske regimet tilside og erstatte det med sitt eget

Stemplingsuret tikker på ny for Herøya-arbeiderne.

et diktatur og sosialismen.

På tvers av borgerskapets alle oppfinnsomme forsøk på å skjule dette perspektivet, bl.a. ved gjennom sine representanter i arbeiderbevegelsen å si at streik ikke har noe med politikk å gjøre, er dette dagens lekse både for Hydro-arbeiderne og for hele landets arbeiderklasse. Arbeiderklassen har en mer vidtrekkende historisk oppgave enn bare for kortere tidsrom å øke lønnsandelen av de verdier som den alene har skapt.

Arbeidernes oppgave er å feie bort lønsslaveriet som sådant, og selv i fellesskap overta reguleringen av den samfunnsmessige produksjonen.

KORRESPONDENT

SISTE:

VED AVSTEMNINGEN STEMTE OVER 90% JA.

blant medlemmene, og stemmes over før arbeidet kunne gjenopptas. Hvorfor skjedde ikke dette nå?

- Vi mener at forslaget er et godt grunnlag å arbeide videre på, og å gå tilbake til jobben på.

- Dere syns altså forslaget er godt?

- Det er opp til medlemmene å avgjøre.

- Men streiken er jo avblåst uten at medlemmene kjenner og har tatt stilling til forslaget. Ville det ikke være riktig å ta avstemningen først?

- Ikke ut fra meklingssituasjonen. Medlemmene kan nå selv avgjøre i avstemning om streiken bør fortsette.

- Når en først er gått tilbake til jobben, går en vel vanskelig ut i streik på ny?

- Det får medlemmene avgjøre.

- Mener du at det generelt er et riktig prinsipp at arbeidet blir gjenopptatt før medlemmene har fått kjennskap til og tatt stilling til eventuelle forslag?

- Nei, det er opp til hver enkelt situasjon.

- Hvem anbefalte forslaget?

- Hele den opprinnelige forhandlingsdelegasjon, med representanter fra Norsk Kjemisk og de 4 fagforeningene.

- Ble forslaget anbefalt av Streikekomiteen?

- Nei, bare av styret i HAF.

- Hva var forholdet mellom Streikekomiteen og HAFs styre?

- Den var nedsatt av vårt styre, og deretter godkjent av medlemsmøtet. Det satt ikke en mann fra styret i Streikekomiteen.

- Tilbake til resultatet: Hva gikk

de opprinnelige krav ut på?

- Ingen kommentar.

- Det har vært nevnt at krava ble stilt også ut fra ønsket om å hindre flukt av arbeidskraft til Ragnes-anlegget?

- Dette er vel ikke vårt, men derimot Norsk Hydros motiv. Vi la opp våre krav alt tidlig på høsten 1973, ut fra behovet for å holde tritt med priser og sikre levestandarden.

- Viseadministrerende direktør Wilhelm Dahl i NAF uttalte til NTB ved streikens avblåsning at hele streiken hadde vært basert på en misforståelse av hva det nye lønssystemet ville bety ut over det rent lønsmessige. Kommenter?

- Her er det Dahl som står for misforståelsen. Vi går ikke ut i streik på et slikt grunnlag.

- Har du noen kommentar til den oppsiktsvekkende positive holdningen til streiken fra så å si en samlet presse?

- Avisene forsto vel at vi bare krevde og kjempet for det vi trengte.

- Til slutt: Hva tror du kan ha vært grunnen til at regjeringen ikke grep inn med tvungen lønnsnemnd?

- Det har jo ikke vært brukt tidligere ved dette oppgjøret.

HB

LES OGSÅ

ALLE LAND FOREN DERE

UNGKOMMUNISTEN

Organ for Marxist - Leninistisk ungdom

Marxist-Leninistisk Ungdom
Postboks 41 - Postnr. 1345 Østerås

Fra arbeidsplassene

Vi husker sikkert den store dagen - den 25. september 1972 - da det norske folket sa et klart historisk nei.

Har imidlertid de borgerlige og de halvborgerlige godtatt dette nei? Det har de slett ikke gjort. De arbeider fremdeles for å få inn medlemskap bakveien, så vi må fortsatt være våkne i denne saken.

Det kan i dag være grunn til å minne om hva de borgerlige sa før folkeavstemningen.

"EF og forbrukerne". Arbeiderbladet 2. august 1972:

"Det blir ikke dyrere å leve dersom Norge blir medlem av EF. Alternativet til medlemskap er en handelsavtale av ett eller annet slag. Det vi med sikkerhet vet, er at en slik avtale vil gi svake økonomisk vekst og mindre produktivitetssøkning enn medlemskap. Høyere produktivitetssøkning fører til lavere pristigning og større vekst i realinntekter. Medlemskap i EF er derfor til fordel for forbrukerne."

Her er noen av de skremslene som "Jasiden" brukte:

Aftenposten 20. mars 1972:

"EF og jobben min."

Utenfor EF trues ASV (Årdal og Sunndal Verk) av eksportsvikt og stagnasjon.

Fra Aktuell - utgitt av Arbeiderpartiet:

"Einar Gerhardsen sa at det blir lavere vekst utenfor EF." I en brosjyre:

"Borregaard og EF" sier Kristen Klavnes

at konsernene ville tape 19 millioner pr. år dersom Norge blir stående utenfor. Klavnes ble spurt hvordan han var kommet fram til et slikt oppsiktsvekkende tall og da fikk en dette svaret: Dette tallet er altfor lavt. De siste opplysningene vi sitter inne med, viser at det blir mye høyere.

Hva sa så arbeidernes egen "kamporganisasjon LO"?

LO-formannen Tor Aspengren uttalte - og la oss merke oss dette: Å stå utenfor det utvidede europeiske fellesskap utgjør en direkte trusel mot våre arbeidsplasser i industrien og fisket, en trusel mot overføring av inntekt til bønderne, en trusel mot vårt samfunns videre utvikling. Å stå utenfor vil være en ulykke for vårt land.

Står LO og Aspengren på arbeidernes side? Det gjør de selvfølgelig ikke. Aspengren støtter de borgerlige og blåser i arbeidernes interesser. Det er nødvendig å ta konsekvensen av dette. Arbeiderklassen må reise kampen for sine interesser på tvers av det korrumperte LO-apparat.

Bedriftseierne og direktørene truet og sa: Vi må si opp arbeiderne og flytte dersom Norge ikke kommer inn i EF.

Slik gikk det med Norge utenfor EF:

En montasje i Aftenposten - i Vinduet 24. desember 1973 - vitner om rekordår for næringslivet:

Mange bedrifter oppviser nye rekordtall for 1973.

Borregaard: 20% økning i omsetningen.

Elektrisk Bureau: 19% opp fra 1972.

Grorud: 20% økning 1973.

Elkem Spigerverket: Omsetning på 1,6 milliarder.

Schjøtt: Opp 10% i 1973.

Elopak: Opp 22% i 1973.

Gunstige resultater i Norema i 1973.

Akergruppen: Intensivert engasjement i oljesektoren.

Kristiansand mek: 25% opp i 1973.

Sinkkompaniet: Rekordhøy produksjon.

Kverner: Opp over en milliard i 1973.

Tandberg: Opp 45% i 1973.

Løvenskiold Vekerø: Opp 45% i 1973.

Vi ser at ingen ulykke har rammet norsk økonomi utenfor EF. Vi ser her svart på hvitt hvor omfattende svindel en var. Vi ser at toppen i norsk samfunnsnivå bevisst forsøkte å føre folk bak lyset. LO og Aspengren gjorde det samme. Aspengren prøvde å føre folk bak lyset ved hjelp av deres egen organisasjon.

Kan vi stole på dem i dag - tross deres falske spill?

NEI!

Gjenreis klassekampen - og bekjemp classesamarbeidsprofetene.

Thor Åge Lerdahl.

LES OGSÅ

RØDEFANE

**Teoretisk tidsskrift for
KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND**

Postboks 2863. Kampen. Oslo 5

i synsvinkelen

Når vi står på stands treffer vi ofte våre gamle kamerater fra NKP og litt diskusjon blir det. Mange er bekymret for utviklingen i NKP og den forestående nedleggelse av partiet. Svært mange ser Kommunistisk Arbeiderforbund som det alternativ som må velges som forum for fortsatt kommunistisk arbeid. Men, - det er en hake ved det, sier de, de kan ikke godta vår holdning til Sovjet, de kan ikke innse at Sovjet er en stat som ledes av et revisjonistisk parti som har forlatt Marx og Lenins prinsipper for et kommunistisk parti. Et av disse prinsippene er den proletariske internasjonalisme som i praksis betyr at et parti av SUKp's størrelse skulle yte sine mindre broderpartier ideologisk støtte i kampen mot borgerliggjøring og opportuniste. Hvilken støtte har så NKP fått av SUKp når det gjelder kampen mot sosialdemokratenes innflytelse over norsk arbeiderklasse? Hvilken ideologisk hjelp har NKP fått av SUKp når det gjelder bekjempelsen av klasse-samarbeidsideologien i Norge?

Med Krustsjov fikk revisjonismen sitt endelige gjennombrudd i SUKp, han framhevet at klassemotsetningene i Sovjet nå var opphevet og at Sovjets makt nå var så stor og dermed betød en garanti for at en fredelig overgang til sosialismen var mulig i andre land. Ved hjelp av strukturelle reformer skulle kapitalismen vike litt etter litt, arbeiderklassens ledende rolle ble fortiet, istedet kom parolen om anti-monopolistiske bevegelser, statens rolle som den

herskende klasses maktapparat forsvant, og parlamentarismen seilte opp som mulighet for å gjennomføre sosialismen.

Dette koselige eventyret som ikke har noen rot i den konkrete virkelighet, er fremdeles SUKp's linje.

Virkningen av denne kuvending i Sovjet fikk katastrofale følger for de vesteuropeiske kommunistiske partier, også i NKP. Lydig ble det gjort helomvending, alt snakk om kamp ble avblåst, proletariatets diktatur og lignende stygge ord som kunne skremme småborgerskapet ble tabu, høyreopportunismen slo ut i full blomst. Arbeiderklassens ledende rolle ble forkastet, noe som NKPs holdning i EEC-kampen tydelig viste.

Riktignok heter det i en setning i prinsippprogrammet av 1963, s.59, at: "NKP ser arbeiderklassen som den ledende faktor på alle samfunnslivets områder." Det var naturligvis et glipp og det er da også forsvunnet fra det nye programmet.

Det heter jo at på fruktene skal tre-tet kjennes, og det finnes også endel andre frukter fra SUKp's revisjonistiske tre, frukter som har smakt nokså bittert for mange medlemmer i NKP.

I flere år har partimedlemmer deltatt i partiskoler i Sovjet. På få unntakelser nær er disse elever kommet hjem etter 1 år, og noe av det første de har sagt var at vi må få et godt forhold til DNA. Mange av disse elever har tatt konsekvensen av den opplæring de fikk og er nå medlemmer av DNA. De som fortsatte i NKP har hele tiden arbeidet frenetisk for å likvidere NKP som parti, hvilket de nå er i ferd med å lykkes i.

I 1964 utnevnte Sovjet egypteren Nasser til helt av Sovjetunionen og tildelte ham en av de høyeste utmerkelser, samtidig med at våre egyptiske klassebrødre vansmektet i Nassers fengsler. Bevet våre hjerter av stolthet over denne handling? Nei, tvertimot, vi skammet oss på Sovjets vegne.

I 60-årene ble monopolkapitalismens fremste agent i norsk arbeiderbevegelse, Kråkerøytales forfatter og klassefor-

ræderen par excellence - Einar Gerhardsen - invitert til Sovjet og utnevnt til "ærespioner". Ærespioner for hva? For framgangsfullt arbeid med å spre klassesamarbeidsteorien i norsk arbeiderklasse?

En får si med Baltus: Jeg gremmes!

Forkastelsen av klassekampen, proletariatets diktatur og Lenins prinsipper for det kommunistiske parti vil helt logisk føre til det kommunistiske partis endeligt, og forandre det til et småborgerlig "venstre"radikalt parti. Det holder nå på å skje med NKP organisatorisk, politisk har partiet mistet sin rolle som arbeiderklassens redskap for lenge siden. Dette er kanskje den bitreste frukten av alle som NKPs medlemmer har måttet svelge siden revisjonismen ble statsmakt i Sovjet.

For kommunistene i NKP som vil fortsette sitt arbeid for arbeiderklassens frigjøring og for gjennomførelsen av sosialismen i Norge etter Marx og Lenins prinsipper - er det bare én mulighet: Tre i kontakt med Kommunistisk Arbeiderforbund og be om vårt prinsippprogram.

OBS.

K.A. i Østfold.

Kommunistisk Arbeiderforbund har nå fått en kontaktmann i Østfold. Lørdag 17/8 ble det avholdt en stand på Sarpsborg torg som medførte et godt salg av Arbeideren. Vår kontaktmann sier at interessen for K.A.s politikk er stor. Den 30. aug. vil K.A. avholde et møte i Folkets Hus i Sarpsborg hvor Kjell Hovden taler.

På trappene nå står opprettelse av studiesirkler. Vi ber alle som er interessert i vår presse og vår politikk om å ta kontakt med Kommunistisk Arbeiderforbund. Interesserte i Østfold kan henvende seg til Thor Åge Lerdahl, 01-sokvn. 48, Kurland, Sarpsborg.

Om studiearbeidet

Kommunistisk Arbeiderforbunds grunn-sirkel i marxismen-leninismen-Mao Tse-tungs tenkning bygger på 6 møter.

1. Grunnlaget for samfunnsutviklingen og klassespørsmålet.
2. Kapitalismens politiske økonomi.
3. Staten - den herskende klasses undertrykkelsesredskap.
4. Imperialismen - kapitalismens høyeste stadium.
5. Det kommunistiske parti.
6. Kampoppgavene i dag - kampen for dagskravene og kampen for et kommunistisk parti.

Litteratur som benyttes er følgende:

Marx: Det kommunistiske manifest, kr.1.
Heftet "Politisk økonomi" utgitt av Kommunistisk Arbeiderforbunds studieutvalg, kr.3.-
Heftet "Staten" av Lenin, utgitt av Kommunistisk Arbeiderforbunds studieutvalg, kr.3.-

Heftet "Utdrag av arbeidstvistlovene og lov om lønnsnemnd i arbeidstvister", kr.1.-

"Hovedavtalen mellom LO og NAF (LO), gratis.

Heftet "Hva er imperialismen", utgitt av Kommunistisk Arbeiderforbunds studieutvalg, kr.3.-

"De økonomiske kampers lærdommer" (Strassbourgetesene), kr.4.-

Kommunistisk Arbeiderforbunds prinsippprogram og arbeidsprogram er offentliggjort i Røde Fane nr.1-1973, kr.2.-

"Den dialektiske og historiske materialisme" av Stalin (hefte Ny Dag eller Oktober), kr.4.-

J. Stalin: "Partiet" (hefte utgitt av Kommunistisk Arbeiderforbunds studieutvalg), kr.3.-

Som tilleggslitteratur kan dessuten anbefales:

Lenin: "Staten og Revolusjonen".

Marx: Lønn, pris og profitt.

"Unntakslovene og NATOs beredskapsplaner" (utg. av Kampanjen Norge ut av NATO, som hefte).

"Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid's første program."

"Sitater fra Formann Mao Tsetung" - (Den lille røde).

Møteplanene er lagt opp med flest mulige praktiske eksempler. Utgangspunktet for studiene er at teorien må anvendes i praksis hvis den skal bli en materiell kraft.

Ta kontakt med Kommunistisk Arbeiderforbund!

Organiser studievirksomhet på din arbeidsplass eller i ditt boligområde!

AKP's - Steng grensene - Nasjonal Samlings

I fremmedarbeidernes hjemsteder fins det landsbyer der det bare er kvinner, barn og oldinger tilbake. Er det »proletarisk internasjonalisme« å støtte en slik utvikling, slik KUL - og Roma traktaten - gjør (Landsbyen Cavindir, Tyrkia)

blir inner. Monopolkapitalens langsigtede interesser av grensene skal stenges eller åpnes i enkelte øyeblikk og perioder.

Arbeiderklassens interesser

Når det gjelder den nasjonale arbeiderklassen (den etnisk enhetlige delen av den samlede arbeiderklassen), må en se på deres kortsiktige og langsigtede interesser. De kortsiktige interessene er trygge arbeidsplasser, heving av reallønna, skikkelige boligforhold, en sammensveisa og

solidarisk arbeiderklasse, god organisasjonsprosent i fagforeningene, proletarisk og kommunistisk ledelse av klassekampen, borgerligdemokratiske rettigheter osv. Måten monopolkapitalen bruker fremmedarbeidere på som kriseregulerende faktor truer samtlige av de kortsiktige interessene som er nevnt overfor.

Dens langsigtede interesser er å gjennomføre en sosialistisk revolusjon og denne langsigtede interessen avhenger i meget stor grad av stillingen til dens kortsiktige interesser.

Når det gjelder fremmedarbeidere er deres kortsiktige interesser å få arbeid hvor som helst og under hvilken som helst betingelse. De har nemlig ikke noe arbeid, de er de facto arbeidsløse. Denne kortsiktige interessen står i motsetning til de kortsiktige interessene til den nasjonale arbeiderklassen, og dermed også til de langsigtede interessene.

Alle de andre kortsiktige interessene til fremmedarbeidere faller sammen med den nasjonale arbeiderklassens kortsiktige interesser. Men nettopp deres objektive

stilling og måten de blir brukt på av monopolkapitalen hindrer dem i å oppnå noen av de kortsiktige interessene. Det er bare en kortsiktig interesse som til dels blir oppfylt ved at de blir fremmedarbeidere.

Mange av dem kommer for første gang i sitt liv i kontakt med en arbeiderklasse som er organisert og som har eller vil få en progressiv og kommunistisk ledelse. Det betyr mye. Men nettopp den muligheten krysses ofte ved at deres egne småborgerlige eller reaksjonære ledere overtar ledelsen i deres foreninger og ofte får hjelp til det av folk av typen KUL takket igjen være deres objektive stilling. Beklager hvis KULere måtte føle seg såra, emen de kunne ha fått vite det selv hvis de gadd å sette seg inn i de konkrete forhold i f.eks. Vest-Europa og Norden.

Fremmedarbeidernes langsigtede interesser er å få oppfylt alle sin kortsiktige interesser i sine egne land, først og fremst ved å få arbeid. Dette er også forutsetningen for at deres langsigtede interesse i form av sosialistisk revolusjon overhode kan bli oppfylt.

Delen under helheten

For å konkludere dette. En enkelt, men meget vesentlig, kortsiktig interesse til fremmedarbeidere står i motsetning til både den nasjonale arbeiderklassens og fremmedarbeidernes kortsiktige og langsigtede interesser. Derfor må denne kortsiktige interesse underordnes de andre interessene. Det

Universitetsavisa Gnisten behandler i sitt siste nr. AKP's rasistiske artikkel. Her slås det fast:

"At resultatet er blitt den verste ekssersis i soldatsosialisme, som ikke må skremme revolusjonære i eller utenfor AKP fra nå å ta et endelig oppgjør med

den politikk denne organisasjonen fører fram. Ingen vakling, ingen unnskyldende holdning, men bare en styrking av et kommunistisk senter, kan garantere mot

at de reaksjonære, rasistiske strømningene, som "sosialister" i AKP-ledelsen i ethvert tilfelle kommer til å henge seg på i sitt forsvar mot de revolusjonæres kritikk, vinner fotfeste i norsk politikk."

Den røde Arbeideren kan av plasshensyn bare gjengi bruddstykker av Gnistens artikkel. Artikkelen vil imidlertid bli trykket i sin helhet i neste nr. av Røde Fane.

Fra Kommunistisk Universitetslags organ Gnisten nr.3:

"ETNISK ENHETLIG ARBEIDERKLASSE"

Hvilken type betydning AKP nå mener det nasjonale spørsmål har for proletariatet, vises av følgende definisjon av "den nasjonale arbeiderklassen": "Den etnisk enhetlige delen av den samlede arbeiderklassen." Slike uttrykk gir nok av assosiasjoner til tidligere, og skjebnesvangre, varianter av småborgerlig propaganda. Fortsettelsen bekrefter inntrykket til fulle. AKP vil svinebinde arbeiderklassens solidaritet med blodsbånd. Slik oppfattes det nasjonale der i gården! "Det er delen som må underordnes helheten", som artikkelen sier det, i forbindelse med at den forklarer hvorfor det ikke hersker "felles interesser!" mellom norske og utenlandske arbeidere. Fremmedarbeiderne, sier AKP, er en "uensartet gruppe: og derfor mindre enhetlige og solidariske." Deres stilling "river fort over bånd som knytter dem sammen innbyrdes og til den nasjonale arbeiderklassen." - "De skiller seg fra den nasjonale arbeiderklassen språklig og kulturelt og har ofte liten kontakt med den ut over det at de er på samme

Nynazister demonstrerer i London:

arbeidssted. De kan lett splittes innbyrdes. Deres organisasjonsprosent i fagforeningene er liten," og "alt dette og mye annet (sic.) gjør dem til en framfor alt ustabil gruppe innenfor et lands arbeiderklasse, en gruppe uten en kamptradisjon der de arbeider." (Ut-
hevet av oss.)

Hva er den politiske kjerne i og bakgrunn for disse ikke-germanske særdragene hos denne arbeidertypen? Følgende, i AKP-etnikernes klossete versjon av norsk språkføring (uthevingene er deres egne):

"Når det gjelder fremmedarbeidere er deres kortsiktige interesse å få arbeid hvor som helst og under hvilke som helst betingelser. De har nemlig ikke noe arbeid, de er de facto arbeidsløse. Denne kortsiktige interessen står i motsetning til de kortsiktige interessene til den nasjonale arbeiderklassen, og dermed også til de langsiktige interessene." Fremmedarbeidernes "umiddelbare og kortsiktige interesse (er) å få arbeid for enhver pris."

"FREMMEDARBEIDERE = STREIKEBRYTERE"?

Slike definisjoner er karakteristiske for hele AKP-artikkelen. Når AKP skal "definere" en fremmedarbeider så klarer det ikke annet enn å gi sin egen, fordomsfulle definisjon av en lønnsarbeider overhodet. En lønnsarbeider er pr. definisjon eiendomsløs i forhold til produksjonsmidlene, og han er derfor også "de facto arbeidsløs" i AKP's terminologi. Kapitalen skalter og valter med ham på samme måte, enten han er norsk, finsk eller tyrkisk. Det AKP derfor "de facto" gjør når det ved hjelp av slike definisjoner hevder at fremmedarbeidernes interesser står i motstrid til den nasjonale arbeiderklassen, er ikke annet enn å hevde at de "etnisk enhetlige" arbeiderne ikke har interesse av revolusjon og sosialisme. Når AKP hevder at fremmedarbeidernes "objektive stilling" (sic.) bringer dem i motstrid til "etniske arbeidere" fordi den medfører at fremmedarbeidernes interesser ligger i "å få arbeid hvor som helst og under hvilke som helst betingelser", så er det ikke annet enn rasisme som kommer til uttrykk; det er ikke annet enn skjønning av norske arbeideres situasjon (norske arbeidere, kan man forstå, har en nyansert, belev-
en, laugs- og håndverksmessig vurdering av sin stilling og søker ikke arbeid "for enhver pris") å mane fram streikebryterspøkelset i den mørkhudete skikkelse det også fikk i tredveårenes Tyskland, så vel som innen visse elementer av norske EEC-motstandere i 1962-63 og i 1972. Borgerskapet har alltid vært henvist til slike midler, både for å splitte arbeiderklassen og for å avlede arbeidernes oppmerksomhet fra den klassemessige utbyttingen.

Stopp innvandringa nå.

Bli abonnent!

Abonnementspris:

den røde Arbeideren pr. år - kr.15.-
Røde Fane " " - " 15.-

Pengene kan betales på postgiro 20 68 42

Merk talongen "A" for avisen og RF for Røde Fane

STØTTEABONNEMENT:

den røde Arbeideren - Kr.30.- pr. år.
Røde Fane - Kr.30.- pr. år.

Gut---

Hovedsaken må være at NATO-samarbeidet vokser seg sterkt. Dersom logikken i våre massemedia er riktig, så er det bare en ting som kan gjøre organisasjonen sterkere og mere sammensveiset enn tilfellet er i dag - at Vest-Tyskland setter sin gamle drøm om å erobre England ut i livet.

Det har vært en fin sommer. Været kunne sjølsagt vært bedre, men det kan det bestandig, så det er ikke noe å gjøre med. Nei, det har hendt så mye hyggelig.

Tenk bare på Guttorm Hansen - sjølveste stortingspresidenten - som står fram og skrifter. Han angrer sine gamle synder og innrømmer at folk hadde rett i EEC-saken. Det har nok kostet både søvnløse netter og hårfin, iskald vurdering å komme fram til denne helomvingingen.

Han har kanskje utløst et skred, den gode Hansen. Ikke før er trykksverta tørr, så står EEC-sjefen personlig fram i full bredde - kong Carlsen - og utbasunerer at når han har vært mann for å ta standpunkt, så er han mann for å gå fra det. Slikt inngir tillit.

Det er et underlig ras dette. De

fleste ras av denne typen utløses gjerne i bunnen, men her er det toppen som er løs i fisken. Mange har hatt mistanke om dette lenge, men det er alltid av interesse å få det bekreftet.

Etterhvert som det går mot valg, kommer det nok flere etter. Jeg venter spent på våre kjære Kårer - Willoch og Kristiansen.

Min tillit til NATO er ikke bare urokket, men styrket. Samarbeidet er i følge en enstemmig presse bedre enn noensinne. Alt som hittil har hendt har styrket organisasjonen. Enkelte har hatt problemer med å forstå den siste utviklingen, men det hele er i grunnen såre enkelt.

Ingen må tro at to NATO-land begynner å slåss for sin egen fornøyles skyld. Alle må jo vite at skal beredskapen til enhver tid være på topp må både våpen, utstyr og mannskap utvikles, trimmes og prøves. Lenge holdt en det gående med små og litt større kriger hvor en høstet de nødvendige erfaringer. Men så kom det en relativt fredelig periode som satte den naturlige utvikling i fare. Situasjonen ble kritisk både militært og økonomisk.

Da var det at Hellas og Tyrkia sa seg villige til å ofre seg på samarbeidets alter helt frivillig. Det er i sannhet et eksempel på solidaritet og samarbeidsånd. De satte bare den betingelse at kampene skulle foregå på annen manns jord. Dette er i overensstemmelse med gode NATO-prinsipper så det oppsto ingen indre problemer av den grunn.

Nå viste det seg at en kan ikke stole fullt og helt på alle grekere. Noen misforsto hele situasjonen. Det blir nå en oppgave for Kissinger å ordne opp i denne litt delikate saken. Han er svært glad over å få en slik oppgave akkurat nå, for glorien hans er blitt noe frynsete. Noen onde tunger påstår til og med at den er borte, men det er individer som ikke ønsker fred.

FRA OVERKLASSEN --

Som kjent fikk Astrid Blesvik et halvt års fengsel for å ha svindlet til seg noen hundre tusen kroner. Hun slapp imidlertid fengselsstraffen da hun ikke var soningsdyktig p.g.a. sykdom. Hun er nå raskt på bedringens vei. Her er hun nå på nattklubb med ordføreraspirant Nordengen og gårdeier Thon.

Noe til rytter -

7 hester og en fotomodell.

Derbydagen på Øvrevoll er dagen da all overklasse virkelig samles. Fra Aftenposten av 26/8 har vi sakset følgende: "Dr. Einar Vaage er overtroisk. Han er født den syvende i syvende, og har syv hester. Har vunnet ustanselig, men aldri på en Derby-dag. Så igår måtte han legge plaster på sine egne vonbrotnesår. Vaage hadde med seg den damen. Fotomodell Eva Ihlsen, som hadde fått tredd seg inn i en sjokkrosa fløyels-sak. Fotomodell. Oppsiktsvekkende var også fru Gerd Engeset fra Vestfossen. Så ut som om hun kom rett fra Madrid eller Rio, mens hatten - dagens hatt - prydet fru Sonja Blickfeldt. Flere hundre meter lysfiolett tyll dandert med noen blomstergreier og flagrende rosa silkebånd."

Herøya etter krigen...

Forts. fra side 5

at Herøya Arbeiderforening sluttet seg til protestdemonstrasjoner mot EEC i Porsgrunn samme år. Etter denne serien av nederlag kom det siste: Den gamle ledelsens forslag på nytt styre ble stemt ned og erstattet med andre folk.

En slik innsats kvalifiserte ikke til ministerpost. Arne Johnny Hansen måtte nøye seg med en funksjonærstilling ved bedriftslegens kontor. Den nedstemte formannskandidaten fra det gamle styret, Ryste, ble i stedet - da arbeiderne ikke ville ha ham som formann - ansatt som "forsker" ved Arbeidsforskningsinstituttene i Oslo!

Dermed var det duket for årets streik. Men Herøya-arbeiderne har ikke

bare den nylige streikeseieren å juble over, men også en lang serie med forræderi og svik å lære av. Ikke minst fra såkalte "kommunister".

HB

Prisen på elektrisk kraft til privat-husholdninger vil stige betraktelig til neste år etter at Stortinget vedtok industrikomiteens innstilling. Hensikten med å heve prisen på det private forbruket er åpenbar: Billigere energi til industrien og dermed større profitt. Prisøkningen har også en annen hensikt: Å stimulere bruk av olje til oppvarming. Under oljekrisen var det en tendens til å gå over fra olje til elektrisk energi i den private husholdning. Dette ville jo være ganske merkbart for oljeselskapene og de som er beskjeftiget med produksjon og salg av fyringsanlegg og annet utstyr. Men nå har altså Stortinget kommet disse til hjelp. Og hjelpen får den alminnelige kvinne og mann betale.

LANGVARIGE SKADEVIRKNINGER AV TIDLIGERE METODER:

Det Nasjonale Vitenskapsakademiet i Washington har utarbeidet en rapport for USAs forsvarsdepartement og Kongressen om skadevirkningene av den utstrakte spredningen av plantedrepene midler fra amerikanske fly over Vietnam. Mellom 1961 og 1971 slapp amerikanske fly mer enn 50.000.000 kilo forskjellige typer plantedrepene midler over Sør Vietnam, (ca. 3 kg. pr. innbygger). Nesten 25 mål - ca. 1/7 av hele landet - ble besprøytet med sterke konsentrasjoner som også forårsaket en rekke dødsfall blant barn av fjellfolket. "Alvorlige og omfattende skader" er registrert i den tropiske regnskogen i innlandet og 36% av mangroveskogene langs Sør Vietnams kyst er fullstendig ødelagt. Ifølge rapporten vil regnskogene lide fra disse skadevirkningene "veldig lenge", og når det gjelder mangroveskogene, hvor det drives bl.a. omfattende fiskeoppdrett, kommer man til å merke effektene muligens i over 100 år framover.

Bilder av Nixon har det vært mange av i "den røde Arbeideren"
Med ovenstående bilde, som er dekkende for vår karakteristikk
av både Nixon og USA sier vi farvel for godt til Nixon.

"- Så lett at selv mor -"

Kodak lanserte i sin tid et kamera som ifølge reklamen var så enkelt at selv mor kunne bruke det. Dessverre har ikke redaksjonene i Orientering og Friheten kunnet si det samme om sine produkter. Jeg er redd for at måten Hellasspørsmålet er blitt behandlet på i de to SV-organene er typisk: - en masse skriving om tørr politikk, men ikke et ord om situasjonen til Kong Konstantin og hans vakre hustru. Kanskje vi her finner noe av grunnen til de lave opplagene de to organene har i forhold til mer kvinnevennlige publikasjoner som Allers og Hjemmet. At det finnes krefter innen SV som forstår at det også er viktig å ha med seg kvinnene, - de har jo stemmerett de også -, går det fram av en resolusjon vedtatt på SV's

sommerleir på Rena, og gjengitt i Orientering nr. 27. Resolusjonen tar for seg arbeidet med å lage en SV-avis, og hevder bl.a.: "Avisa må bli en familieavis, der også kvinnene og barna finner stoff som interesserer."

Vi håper at denne tanken vinner fram. Alt for lenge har SV-presse vært forbeholdt menn på grunn av politikken. Nå må det bli slutt på denne diskrimineringen!

Jerry.

ORGANISER KOMMUNISTISK STUDIEVIRKSOMHET!

Bestill Kommunistisk Arbeiderforbunds nye grunnsirkel i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning. Sirkelen koster kr. 25.- + porto.

Bestill gjennom Postboks 2863 Kampen, Oslo 5.

BARE 1500 MEDLEMMER I SV!

Utad prøver Sosialistisk Valgforbund å gi inntrykk av at det fortsatt stormer fram mot nye høyder i norsk arbeiderbevegelse. I virkeligheten er Valgforbundet inne i en sterk krise, både organisatorisk og politisk. Det viser seg blant annet at det nye "massepartiet" i dag ikke har mer enn sier og skriver 1500 betalende medlemmer. Samtidig har Orientering ikke vært i stand til å øke sitt abonnenttall i det hele tatt i år.

I mangel på evne til å føre ut en politikk - særlig mellom stortingssesjonene! - har SV konsentrert seg om å samle inn 300 000 kroner i en økonomisk støtteaksjon. Disse pengene brukes til å dekke gjeld, samt - et apparat av fast ansatte på i alt 40-50 personer! Om ikke SV klarer å føre ut en politikk, marker det i hvert fall å utvikle et anseelig byråkrati!

SVs medlemmer og sympatisører bør nå begynne å spørre seg om hva deres penger og støtte går til.

Vi for vår del ser dette bare som ytterligere en understrekning av nødvendigheten av å bygge det kommunistiske partiet.

Skjerpet i Sulitjelma

I Sulitjelma er stemplingsurene, som var satt opp for 15 fagorganiserte på verkskontoret fjernet, etter gå-sakteaksjonen og nektingen av all overtid ble gjennomført etter initiativ av en aksjonskomite 8. juli. Det andre kravet som ble framsatt i konflikten, nemlig at bedriftsledelsen, nærmere bestemt verksdirektøren og personalsjefen skal gå, skal drøftes i Sulitjelma Grubers styre 13. august. Alle tillitsmenn nekter fortsatt å gå tilbake til sine poster før dette er skjedd.

Arbeiderne ved Sulitjelma Gruber, som er en Elkem-Spigerverket bedrift, er ikke i tvil om at innføringen av stempelingssystemet ved verkskontoret bare var første skritt i en gjennomføring av stempeling også ved de andre avdelingene ved verket. Man mener også at dette harmonerer godt med den krassere tone som har hersket ved bedriften i de siste 7-8 åra, og som gradvis har økt spenningen mellom ledelse og arbeiderne. Bedriftsledelsen går bevisst inn for å knekke all faglig og politisk vilje hos arbeiderne. 1907-viljen - da Sulitjelma-arbeiderne samlet seg på Langvannsisen og startet sin første fagforening - skal knekkes, har det latt seg høre. Konflikten i dag er bare det begeret som fikk alt til å flyte over. Kravet om større produksjon blir stadig skjerpet, og i fjor ble det også i enkelte gruveavsnitt gjennomført en gå-sakteaksjon p.g.a. manglende sikkerhetstiltak.

For bedriftsledelsen har dette gjort sitt til at tilgangen på arbeidskraft fra Saltenområdet nå begynner å bli problematisk. Når Salten Verk utvider ferrosilicium-fabrikken på Valljord og også andre industritiltak i området kommer i gang (bl.a. en magnesiumfabrikk i Sørfold pluss utvidelser på Rognan og i Glomfjord), vil Sulitjelma ikke lenger være den "attraktive" arbeidsplassen det engang var, først og fremst p.g.a. at det var det eneste industriforetak i et stort område. Alt dette gjør at arbeiderne i Sulitjelma kommer i en mer og mer offensiv stilling overfor arbeidskjøperne. De burde nå - med hell - kunne føre en mer aktiv kamp mot rasjonaliseringen og jaget etter stadig større produksjon.

Forøvrig er det verdt å merke seg at man i Sulitjelma - da konflikten var et faktum - dannet en egen aksjonskomite som fikk til mandat å forberede aksjoner. Norsk Arbeidsmandsforbund, der Sulitjelma-arbeiderne er organisert, dømte selvsagt (sammen med bedriftsledelsen) aksjonen som ulovlig. "Forbundet følger de vanlige spilleregler", lød det lakonisk fra N.A.s formann, Øystein Larsen. Altså et nytt bevis for fagorganisasjonenes ubrukelighet i konfliktsaker.

Ellers merket man seg at bedriftsledelsens utspill om stempeling kom én uke før fellesferien satte inn, et taktisk knep for å kanalisere all misnøye og opposisjon inn i ferieforberedelser. Det gikk altså ikke. Men først når ferien er helt over får en vite hva som kommer ut av konflikten.

KORRESPONDENT.

RETTELSE:

I nr. 6-7 av "den røde Arbeideren" har det sneket seg inn noen beklagelige trykkfeil i artikkelen om "Sosialimperialismen og 'arbeiderpartiene'" i Vest-Europa". Bl.a. sto det at Mao Tse-tung i 1967 hadde utpekt USA-imperialismen til verdens folks største fiende. Årstallet skal sjølsagt være 1971.

Videre står det at 6 pensjonister var blitt lovet plass i regjeringa om "venstreunionen" kom til makta i Frankrike. Det riktige skal sjølsagt være 6 revisjonister. Og selv om disse revisjonistene etter alderen å dømme godt kunne tas for pensjonister, får vi nøye oss med å kalle dem revisjonister og ikke pensjonister.

Vi beklager feilene!

I midten av september kommer MLU-gruppenes organ UNGKOMMUNISTEN ut med et nytt nummer, det tredje for i år. Nummeret inneholder bl.a. en reportasje fra ei reise MLU-ere gjorde i Albania i sommer.

Videre er det en reportasje fra KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUNDS sommerleir i Kristiansand og fra en kommunistisk ungdomsleir i Sverige, arrangert av MLUs svenske broderorganisasjon, Sveriges Kommunistiske Ungdomsforbund (m-l), SKU (m-l), der MLU-ere deltok. I forbindelse med denne leiren hadde U.K. et intervju med SKU(m-l)'s formann, Hans Nyström, om den politiske situasjonen i Sverige og om vilken virkning den pågående debatten innafor KFML(r) har hatt for ungdomsforbundet. Dette intervjuet kommer også i dette nummer av U.K.

Dessuten er der artikler om Ho Chi Minh i den nye serien "Arbeiderhistorie", om Kypros-krisa og om situasjonen i V.Tyskland der en fascistisk politistat bygges opp av sosialdemokratiet, og om sosialimperialismen.

Vi vil oppfordre alle til å skaffe seg dette nummeret av UNGKOMMUNISTEN.

Bestill hos MLU, Boks 41, 1345 Østerås. Abonnement koster pr. år (4 nr.) kr.10.-

UK-Red.

Kommunistisk Arbeiderforbunds sommerleir

Kommunistisk Arbeiderforbund arrangerte i år sommerleir for medlemmer av KA, KUL og MLU på Dvergøya utenfor Kristiansand. Hovedformålet med leiren var å få gjennomdiskutert det praktiske og politiske arbeidet framover med å styrke og bygge ut det kommunistiske sentrum i Norge. En viktig del av denne diskusjonen dreide seg om forholdet mellom de tre organisasjonene.

Et hardt program, gode diskusjoner og en gemyttlig og kameratslig atmosfære gjorde at leiren ble en begivenhet av stor betydning for avklaring, konso-

lidering og enhet i den kommunistiske bevegelsen. Den viktigste debatten av teoretisk-politisk karakter dreide seg om småborgerskapets klassemessige stilling. Den resulterte i full enighet om viktigheten av å holde fast ved at småborgerskapet som klasse er reaksjonær og at dette må være utgangspunktet for enhver politikk overfor medlemmer av denne klassen. De norske kommunistene kommer altså ikke til å følge opp den usikkerhet KFMLr i Sverige har lagt for dagen i dette spørsmålet til så stor glede for våre hjemlige "sosialister".